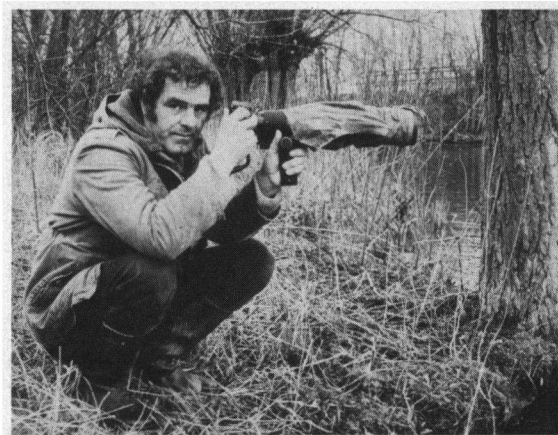

In memoriam Paul Lodewijckx 9 januari 1947 - 11 augustus 1988

Het zal een jaar of tien geleden zijn dat ik Paul Lodewijckx leerde kennen. Mijn vrouw vertelde me dat er weer zo'n vreemde vogel aan de deur was geweest, die problemen met jagers had. Nu kende ik de naam Lodewijckx wel uit de motorsport en inderdaad was die het. Paul won in 1968 als eerste Nederlander de TT van Assen, maar na een ernstig ongeluk was hij genoodzaakt met de racerij te stoppen. Naast de racerij bezat Paul vele uitzonderlijke gaven. In het dagelijkse leven verdiende hij de kost met zijn werkelijk gouden handen. Een eersteklas technicus, die werkelijk alles kon maken en repareren. Menig schele kijker of foto toestel is later door Paul op voortreffelijke wijze gerepareerd. Enige jaren na het ongeluk vertoonden zich de eerste verschijnselen van epilepsie. Deze ziekte leidde ertoe dat Paul bijna alles moest opgeven. De racerij, autorijden, zijn werk en vele van zijn hobby's. Dit had tot gevolg dat hij over veel vrije tijd beschikte, tijd die hij in de polders rond Nederhorst den Berg doorbracht. Zo kreeg hij steeds meer interesse in de vogelrijdom aldaar maar werd ook op deze wijze geconfronteerd met de zinloosheid van het jagen in Nederhorst den Berg en Ankeveen. Paul ging altijd recht door zee, hoe diep die soms ook kon zijn. Met engelengeduld en zich houdend aan de door de wet gestelde regels probeerde hij de jacht op eenden en snippen op een illegaal gegraven put in de publieke belangstelling te krijgen en er zo een einde aan te doen komen. Hierbij kwam het door agressief gedrag van de jagers vaak tot ernstige botsingen. Ook de plaatselijke politie vond hem maar lastig en werkte hem waar mogelijk tegen.

Inmiddels was Paul ook begonnen met de vogelfotografie. Eerst op kleurenfoto's doch na enige jaren schakelde hij over op kleurendia's. Een van zijn favoriete plekken was de Spiegel- en Blijkpolder. Doordat ook hier de jacht op watervogels steeds intensiever en commerciëler werd, was Paul 'gedwongen' zich hiertegen te verzetten. Eerst vanaf de wal, maar later met een roeiboort met buitenboordmotor. Ijzige koude, harde wind, hoge golven, niets weerhield Paul als hij de eerste schoten hoorde om uit te varen. Al dan niet vergezeld van vrienden voer hij naar de mobiele jachthutten en liet het anker vallen midden in het schootsveld en te midden van de lokeenden. Toen bleek dat de roeiboort te veel risico's met zich meebracht kocht Paul een motorboot en het is met veel genoegen dat ik terugdenk aan de uren die ik met hem op deze boot heb doorgebracht. Kosten noch moeite werden gespaard teneinde de eenden te redden. Het is jammer dat Paul zo vaak en zo veel onbegrip ondervond bij de politie. De jagers hoefden maar te kijken of de politie kwam opdraven, maar andersom helemaal niet. Ik herinner me nog goed dat Paul

Paul Lodewijckx in zijn element.

tijdens een eenmansactie geboeid werd afgevoerd en enige uren in een cel werd opgesloten. Mijsns inziens volstrekt onterecht, maar Paul achtte het later beter om geen klacht tegen hem in te dienen omdat de sfeer dan nog verder negatief zou worden beïnvloed. Deze tegenwerking heeft Paul tot het laatst toe ondervonden. Toch probeerde Paul steeds weer informatie (van 'Argus' tot rapporten van het Rijksinstituut voor Natuurbeheer) over de jacht bij de politie aan te dragen en de discussie op gang te houden.

In de maanden of dagen dat er niet werd gejaagd was hij bijna dagelijks op één van zijn fotostekkieks te vinden. Van vóór zonsopgang tot ver in de middag zat hij in zijn schuilhut of boot. Hopende dat er iets voor de lens wilde komen. Er waren dagen bij dat hij niets knipte en alleen maar bestudeerde wat er in de natuur plaatsvond. Vaak belde hij dan 's avonds op om te vertellen wat voor gedrag hij gezien had en af dat al bekend was. Ik keek dan of Glutz van Blotzheim (Handbuch der Vögel Mitteleuropas) er iets over schreef, maar dikwijls moest ik het antwoord schuldig blijven. Als voorbeeld noem ik de ongetwijfeld unieke waarnemingen (en dia's) die hij verrichtte aan het gedrag van het Woudaapje. Wellicht herinnert men zich de magnifieke foto van een Woudaapje met een bloeiende Waterlelie op Vogeljaar Vogelkalender van 1987 en de mooie opname van een Rietgors. Enkele seizoenen volgde hij, dag in dag uit enige paren van het Woudaapje tijdens de zomermaanden. Hoewel hij wist waar de nesten ongeveer moesten zijn heeft hij er nimmer een gezien. Altijd stond het belang en welzijn van de vogel centraal. Paul was net begonnen om zijn vele aantekeningen tot artikelen om te vormen (zie Het Vogeljaar 36 (1) : 26-27; Belevnissen bij een Waterral). De avond voor zijn dood typte hij nog enige manuscripten over het Woudaapje, de Purperreiger en de Watersnip. Met regelmaat vertoonde Paul zijn dia's op lezingen, maar veelal bleef het beperkt tot zijn vriendenkring. Ook met het publiceren van zijn foto's was hij kritisch. De

houding van 'Natuurmonumenten' en 'Vogelbescherming' ten aanzien van de jacht waren voor hem reden om aan hen geen foto's af te staan. Paul had nog vele plannen. In Nederhorst den Berg en Ankeveen kon hij nog jaren voort met fotograferen.

Behoeftte om elders 'even snel' unieke plaatjes te schieten had hij niet. Het enige dat hij ooit nog wilde was vogels in Midden-Spanje gaan fotograferen. Helaas zullen wij die plaatjes nooit te zien krijgen. Tijdens mijn vakantie in Zuid-Frankrijk vernam ik het droeve bericht. Wij wisten het allemaal, ook Paul, dat dit eens kon gebeuren. Vele malen was hij al met camera en al te water geraakt, doch deze keer is het hem niet gelukt om naast zijn eigen gebouwde schuilhut op tijd uit het water te komen.

De oprechtheid, de liefde voor de natuur en vogels in het bijzonder, de moed, zijn doorzettingsvermogen en vooral en bovenal zijn vriendschap zullen mij en al zijn andere vrienden altijd bijblijven. Een oprecht natuurvriend is veel te jong heengegaan.

Rob Moolenbeek

Zie ook Argus 13 (3) : 23.

Zijn belevenissen bij Woudaapjes zullen binnenkort in ons blad worden opgenomen.

Redactie